

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

10 юли 1990 година*

„Обща организация на пазара на вино – национални принудителни мерки”

По дело С-217/88

Комисия на Европейските общности, за която се явява г-н Peter Karpenstein, юридически съветник към Комисията в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на г-н Georgios Kremliis, център Wagner, Kirchberg,

ищец,

срещу

Федерална република Германия, за която се явява г-н Martin Seidel, Ministerialrat във Федералното министерство на икономиката, в качеството на представител, подпомаган от г-н Jochim Sedemund, адвокат от адвокатската колеги в, Кьолн, със съдебен адрес в Люксембург в посолството на Федерална република Германия, 20-22 avenue Emile-Reuter,

ответник,

с предмет иск за обявяване, че чрез продължаващия отказ за прилагане на мерките за задължителна дестилация на трапезни вина чрез прилагане на национални принудителни мерки в случай на противопоставяне от заинтересованите лица, Федерална република Германия не е изпълнила задължението си съгласно член 5 от Договора за Европейската икономическа общност и член 79, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 822/87 на Съвета от 16 март 1987 г. относно общата организация на пазара на вино (ОВ 1987 г. L 84, стр. 1),

СЪДЪТ,

в състав от: г-н O. Due, председател, г-н C. N. Kakouris, г-н F. A. Schockweiler и г-н M. Zuleeg, председатели на състава, г-н G. F. Mancini, г-н T. F. O'Higgins, г-н J. C. Moitinho de Almeida, г-н F. Grévisse и г-н M. Diez de Velasco, съдии,

генерален адвокат: г-н F. G. Jacobs,

секретар: г-жа D. Louterman,, главен администратор,

като взе предвид доклада за заседанието,

---

* Език на производството: немски.

след като изслуша устните становища на страните, представени в съдебното заседание от 21 март 1990 г., на което Федерална република Германия е била представявана от г-н Dietmar Knorr, в качеството на представител,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 15 май 1990 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, постъпила в деловодството на Съда на 2 април 1988 г., Комисията на Европейските общности започва производство на основание член 169 от Договора за Европейската икономическа общност за обявяване, че чрез продължаващия отказ за прилагане на мерките за задължителна дестилация на трапезни вина чрез прилагане на национални принудителни мерки в случай на противопоставяне от заинтересованите лица, Федерална република Германия не е изпълнила задължението си съгласно член 5 от Договора за Европейската икономическа общност и член 79, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 822/87 на Съвета от 16 март 1987 г. относно общата организация на пазара на вино (ОВ 1987 г. L 84, стр. 1).

2. Съгласно член 41, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 337/79 на Съвета от 5 февруари 1979 г. относно общата организация на пазара на вино (ОВ 1979 L 54, стр.1), изменен, по-специално, от Регламент (ЕИО) № 2144/82 на Съвета от 27 юли 1982 г.(ОВ 1982 г. L 227, стр.1) и Регламент (ЕИО) № 1208/84 на Съвета от 27 април 1984 г.(ОВ 1984 г. L 115, стр. 77) (наричан по-долу „Регламент № 337/79“), задължителната дестилация на трапезни вина трябва да се решава „всеки път когато, по отношение на една винопроизводствена година, данните от предварителната оценка показват, че за трапезните вина, наличността, записана в началото на винопроизводствената година надвишават с повече от пет месеца нормалната употреба на за тази година“. Съгласно член 6, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 337/79 на Съвета, производителите, които са субекти на задължението доставят трапезните вина за дестилация, трябва да спазват това задължение, за да им се даде правото да се ползват от различните интервенционни мерки, предвидени в Глава I от Регламент № 337/79. Освен това, първото изречение на член 64, параграф 1 от Регламент № 337/79 предвижда, че „държавите-членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират съответствието с разпоредбите на Общността в сектора вино. Тази разпоредба се повтаря в изречение първо на член 79, параграф 1 от Регламент № 822/87, цитиран по-горе, който между другото обединява всички изменения на Регламент № 337/79, направени преди 16 март 1987 г.

3. Съгласно Регламент (ЕИО) № 148/85 на Съвета от 18 януари 1985 г. при започването на дестилиращите операции, предвидени в член 41 от Регламент № 337/79 за винопроизводствената 1984/85 година (ОВ 1985 г. L 16, стр. 32), Комисията заповядва дестилацията на 12 000 000 hl трапезно вино, от които 68 322 hl е трябвало да бъдат дестилирани от производителите, регистрирани във Федерална република Германия.

4. След влизането в сила на Регламент № 148/85, германските органи издават 614 уведомявания, чрез които информират заинтересованите производители за количествата вина, които те трябва да дестилират. По отношение на 506 от тези уведомявания са били заведени жалби на основание, че разпоредбите на Общността относно задължителната дестилация довеждат до дискриминация между производителите.

5. Съгласно германското право, жалба, която е заведена срещу административно решение, по принцип има отлагателно действие. При определени обстоятелства, въпреки това, административните органи могат да постановят незабавно изпълнение на решението, срещу което е подадена жалбата. След това те могат да използват принудителни мерки за да гарантират прилагането на въпросното решение. Заинтересованото лице може, въпреки това, да обжалва пред съда решението, с което се постановяват предварителното изпълнение на административното решение. В този случай, съдилищата могат отново да спрат изпълнението на административното решение.

6. Германските власти решават да не постановяват незабавно изпълнение на 506 уведомявания, срещу които са били подадени жалби. Като резултат от това решение, само 9 140 hl са били всъщност дестилирани, от общо 68 322 hl трапезни вина, които е трябвало да бъдат дестилирани от производителите, регистрирани във Федерална република Германия.

7. Направено е препращане към доклада от заседанието за по-пълно обхващане на фактите по главното дело, процедурата и писмените становища на страните, представени пред Съда, които се споменават или обсъждат тук само дотолкова доколкото това е необходимо с оглед излагането на мотивите на Съда.

Относно допустимостта

8. Исковата молба на Комисията се отнася не само до решението, което е взето от Федерална република Германия да не постановява незабавно изпълнение на уведомяванията, които налагат задължителна дестилация през винопроизводствената 1984/85 година и да не се използват принудителните мерки, предвидени в германското законодателство срещу тези производители, които са отказали да доставят трапезно вино за задължителна дестилация, но също така и до намерението, изразено от Федерална република Германия в своя отговор на обоснованото становище, да приеме същата линия на поведение, ако производителите, регистрирани във Федерална република Германия в бъдеще трябва да доставят трапезно вино за дестилация.

9. Федерална република Германия счита, че молбата е допустима само дотолкова, доколкото се отнася до нейното поведение през винопроизводствената 1984/85 година.

10. Съгласно установената практика на Съда (вж., по-специално, решение по дело 298/86 Комисията / Белгия, точка 10, по дело 298/86, Rescuil, стр. 4343), исковата молба, подадена съгласно член 169 от Договора за Европейската икономическа общност може да се основава само на аргументи и твърдения, които вече са заявени в обосновано становище.

11. От обоснованото становище, издадено на 18 януари 1988 г., е станало ясно че само нарушаването на Договора, в което Комисията обвинява Федерална република Германия по това време, е било поведението, прието от последната през винопроизводствената 1984/85 година. Като резултат, молбата не може да се свърза с въпроса дали Федерална република Германия не е изпълнила своето задължение съгласно член 5 от Договора за Европейската икономическа общност и първото изречение на член 79, параграф 1 от Регламент № 822/87 като е съобщила своето намерение да приеме същата линия на поведение в бъдеще, както е направила през винопроизводствената 1984/85 година.

12. Следователно, молбата е допустима само дотолкова, доколкото се иска заявление, че чрез своето решение да не постанови незабавно изпълнение на уведомленията за дестилация през винопроизводствената 1984/85 година и като не е използвала принудителните мерки, предвидени в германското законодателство срещу тези производители, които са отказали да доставят трапезно вино за задължителна дестилация, Федерална република Германия не е изпълнила своето задължение съгласно член 5 от Договора за Европейската икономическа общност и член 64, параграф 1 от Регламент № 337/79.

По същество

13. Федерална република Германия преди всичко твърди, че правото на Общността не изисква от държавите-членки да приемат национални принудителни мерки за задължителна дестилация.

14. В тази връзка следва да се отбележи, че въпреки, че член 64, параграф 1 от Регламент № 337/79 не изисква изрично държавите-членки да приемат национални принудителни мерки, такова задължение ясно произтича от задължението, което тази разпоредба налага върху държавите-членки да предприемат „всички необходими мерки за да гарантират съответствието с разпоредбите на Общността в сектор вино”, независимо от това дали такива мерки да били вече предвидени според националното законодателство или все още трябва да бъдат инкорпорирани в него.

15. Федерална република Германия преди всичко възразява, че член 64, параграф 1 от Регламент № 337/79 не представлява достатъчно ясна и прецизна правна основа за приемането на национални принудителни мерки.

16. Този аргумент не може да бъде приет. Като изисква от държавите-членки за предприемат „всички необходими мерки за да гарантират съответствието с разпоредбите на Общността в сектор вино”, член 64, параграф 1 от Регламент № 337/79 от него изисква тези държави-членки да приемат като част от тяхното национално право всички закони, подзаконови или индивидуални мерки, които са необходими за ефективното прилагане на задължителната дестилация.

17. Федерална република Германия също така възразява, че принудителните мерки съгласно националното законодателство се ръководят от факта, че член 6, параграф 1 от Регламент № 337/79 предвижда специфични санкции на Общността в случай на неизпълнение на задължението за дестилиране.

18. Този аргумент също трябва да бъде отхвърлен. Производителите, които са субект на задълженията, посочени в член 39 и, в някои случаи, членове 40 и 41, което означава мерки за задължителна дестилация, имат право, съгласно член 6, параграф 1 от Регламент № 337/79, да се ползват от интервенционните мерки, предвидени в Дял I, при условие, че са изпълнил упоменатите по-горе задължения по време на период, който трябва да бъде определен. По този начин, тази разпоредба не представлява санкция, а главно поставя условие за допустимост до определени интервенционни мерки, предвидени в тази глава от Регламент № 337/79.

19. Дори ако член 6, параграф 1 от Регламент № 337/79 въвежда специфични санкции, така като твърди Федерална република Германия, не може да се предположи, че правото на Общността, чрез приемането на тази разпоредба, е целяло да изключи прилагането на национални принудителни мерки, за да гарантира изпълнението на задължителната дестилация

20. Аргументите, върху които Федерална република Германия разчита в това отношение трябва, следователно, да бъдат отхвърлени.

21. На второ място, Федерална република Германия твърди, че по силата на член 64, параграф 2 от Регламент №337/79, съгласно който „Съветът, който действа с квалифицирано мнозинство по предложение на Комисията, приема мерки за да гарантира еднаквото прилагане на разпоредбите на Общността в сектор вино, по-специално що се отнася до контрола”, по скоро Съветът, отколкото държавите-членки, е този, който трябва да предприеме необходимите мерки за да гарантира ефективното прилагане на мерките за задължителна дестилация.

22. Този аргумент не може да бъде приет. Трябва да се отбележи на първо място, че в параграфи 1 и 2 от член 64 не се съдържа нищо, което да показва, че приемането от Съвета на мерките, посочени в член 64, параграф 2 представлява предварително условие за прилагането от държавите-членки на задължението, наложено им от член 64, параграф 1.

23. Освен това, целите на тези две разпоредби са различни. Член 64, параграф 2 има за цел да уеднакви условията за прилагане на разпоредбите на Общността в сектор вино, докато член 64, параграф 1 е създаден с цел да гарантира незабавното съответствие с тези разпоредби като изисква от държавите-членки на предприемат всички необходими мерки в тази насока. Тази цел не би могла да бъде постигната и това задължение не би било лишено от своята същност, ако изпълнението на това задължение беше подчинено на предварителното условие да се постигне целта на член 64, параграф 2.

24. На трето място, Федерална република Германия твърди, че държавите-членки са тези които, определят кои са най-подходящите мерки за да гарантират съответствието с разпоредбите на Общността и че по настоящето дело е имало сериозни възражения съгласно германското право за приемането на решение, с което да се заповяда незабавното изпълнение на уведомленията за дестилация.

25. Този аргумент също трябва да бъде отхвърлен. Целта на мерките за задължителна дестилация може да бъде постигната само, ако те са извършени в определен период от време, който, в настоящия случай, е бил фиксиран от член 10 от Регламент (ЕИО) №147/85 на Комисията от 18 януари 1985 г., определящ за винопроизводителната 1984/85 година подробните прилагачи правила за дестилация, посочена член 41 от Регламент № 337/79 (ОВ 1985 г. L 16, стр. 25), изменен с Регламент (ЕИО) № 953/85 на Комисията от 10 април 1985 г. (ОВ 1985 г. L 102, стр. 19). Тежестта, следователно, е върху държавите-членки, съгласно член 64, параграф 1, за да гарантират, че въпросните производители извършват дестилация в посочения период, чрез предприемане на всички мерки, необходими за тази цел. Тъй като производителите, регистрирани във Федерална република Германия, като търсят правно обезщетение, уредено в германското право, постигат спиране на прилагането на уведомленията за задължителна дестилация, тежестта е била върху германските органи да прекратят това спиране чрез постановяване на незабавно прилагане на уведомленията.

26. Федерална република Германия поддържа в това отношение, че условията, предвидени в германското законодателство за приемането на такова решение не са били спазени. Дори ако се предположи, че това становище е вярно, то не може да оправдае неспазването от страна на Федерална република Германия на задължението, което има съгласно правото на Общността. Съгласно добре установената практика на Съда, държава-членка може да оспорва разпоредби, практики или обстоятелства, съществуващи в нейната вътрешна правна система, за да оправдае неизпълнението на задълженията съгласно правото на Общността (виж, по-специално, решение по дело C-74/89 Комисията / Белгия, по дело C-74/89, *Rescueil*, стр. 1-491).

27. На четвърто място, Федерална република Германия твърди, че решение, с което постановява незабавно прилагане на уведомленията не би било целесъобразно в настоящия случай, тъй като такова решение вероятно би било предмет на обжалване пред германските съдилища и тези съдилища по всяка вероятност, биха спрели изпълнението на такова решение с оглед съществуването на сериозни съмнения относно законността на законодателството на Общността относно задължителната дестилация.

28. Този аргумент е неоснователен. На първо място, Федерална република Германия не може да разчита на възможното или вероятно поведение на германските съдилища за да оправдае неспазването на задължението. На второ място, процедурата по предварително препращане съгласно член 177 от Договора за Европейската икономическа общност дава възможност на тези съдилища, ако е необходимо, по предложение на германските административни органи, които са страни в производството, да препратят въпросите до Съда на Европейските общности относно законността на законодателството на Общността относно задължителната дестилация.

29. Федерална република Германия твърди на пето място, че решението за постановяване на незабавно прилагане на уведомленията за дестилация би включвало разходи, твърде големи за количеството вино, което трябва да се

дестилира и за действието, което тази дестилация би имала върху нивото на цените.

30. Този аргумент не може да бъде приет. Става ясно от член 41, параграфи 1 и 7 от Регламент № 337/79, както и от член 4 от Регламент № 147/85, че самото законодателство на Общността има за цел да определи изчерпателно условията, при които производителите на трапезни вина да бъдат освободени от задължението да дестилират, така че прилагането на мерките за задължителна дестилация да не включва административни разходи, които да са твърде големи за очакваните количествени резултати. Въпреки това, не се оспорва, че по настоящия случай тези условия не са били изпълнени от производителите, които са регистрирани Федерална република Германия.

31. Федерална република Германия твърди, на шесто място, че решението за постановяване на незабавно прилагане на уведомленията за дестилация не би имал цел, защото когато тези уведомления са били изпратени, количествата трапезно вино, предоставени от германските производители, са били ограничени и е било трудно да се предвиди закупуването на вино то производители, регистрирани в други държави-членки

32. Този аргумент може да бъде приет само, ако може да се докаже, че на определената от член 7, параграф 1 от Регламент № 147/85 дата за издаване на уведомленията, изпълнението, съгласно съответните разпоредби на Общността, на мерките за задължителна дестилация от производителите, които са регистрирани във Федерална република Германия е било абсолютно невъзможно. В това отношение става ясно от членове 10, параграфи 2 и 4 от Регламент № 147/85, че подлежащо на изпълнението на определени контролни формалности, задължението за доставяне на трапезно вино за дестилация, може да се изпълни, между другото, от производител, регистриран в държава-членка, различна от тази на производителя, субект на задължението. Въпреки, че германското правителство твърди, че прилагането на мерките за задължителна дестилация, съгласно тази процедура, би породило практически трудности, то изцяло не доказва, че такова прилагане е било абсолютно невъзможно.

33. Трябва да се допълни, че когато държава-членка при прилагането на регламентите на Комисията се сблъсква с непредвидими трудности, които правят абсолютно невъзможно изпълнението на задължението, наложено от този регламент, тя трябва да представи тези проблеми на Комисията и да предложи подходящо разрешение. В такъв случай, Комисията и държавата-членка са длъжни, по силата на реципрочните задължения при отвореното сътрудничество, наложено им по-специално от член 5 от Договора за Европейската икономическа общност, да работят заедно добросъвестно за да преодолеят тези трудности, докато не се постигне пълно съответствие с разпоредбите на Договора. По настоящето дело, отделно от факта, че изтъкнатите трудности не са такива, че да направят прилагането абсолютно невъзможно, Федерална република Германия не предлага на Комисията никакво подходящо разрешение на срещнатите трудности, а едностранно решава да не продължи прилагането на мерките за задължителна дестилация. Такова поведение представлява нарушение на задължението за сътрудничество, упоменато по-горе.

34. Следователно, трябва да се постанови, че като е взела решение да не заповяда незабавно прилагане на уведомленията за задължителна дестилация през винопроизводствената 1984/85 година и като се е въздържала от прилагането на принудителните мерки, предвидени съгласно германското законодателство, срещу производителите, които са отказали да доставят трапезни вина за задължителна дестилация, Федерална република Германия не е изпълнила задължението си съгласно член 5 от Договора за Европейската икономическа общност и член 64, параграф 1 от Регламент № 337/79.

По съдебните разноски

35. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.. Ищецът е загубил делото и се осъжда да заплати съдебните разноски,

По изложените съображения Съдът реши:

1. Като е взела решение да нареди незабавно прилагане на уведомленията за задължителна дестилация през винопроизводствената 1984/85 година и като се е въздържала от използването на принудителните мерки, предвидени съгласно германското законодателство, срещу производителите, които са отказали да доставят трапезни вина за задължителна дестилация, Федерална република Германия не е изпълнила задължението си съгласно член 5 от Договора за Европейската икономическа общност и член 64, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 337/79 от 5 февруари 1979 г. относно организацията на пазара на вино.

2. В останалата Ж част молбата се отхвърля.

3. Федерална република Германия се осъжда да заплати съдебните разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 10 юли 1990 година.

Подписи